

محمده است قامت ما از نگاه او	زه کرده اند از زم اهو کمان ما
شبها بخاک پای سگانش نمی رسد	جوخا هفتاب فرش بود استخوان
کامل عیار نقد جنونم که بارها	جشم غزال شد محک امتحان ما
سوکت بیا در غم روزی چرا جویم	
چون بخت شد بختله او را کمان ما	
خوابت زاهد میشود مقصد بیداری	سفیداب عروس جام کن موی تکیه
جوستان هر طرف دیوار این و بر این	مکر روزی تصور صورت ناکی کشید غما
نمی باشد کلی بی حاصل باغ بخت را	کل جور شنیدی بد پروان ز نخل سید غما
مناع سر مره دارد کاروان ماکیه بختان	جرس هم از دل خود ناله توان کشید غما
ریاض عشق آب از جوی دولت مجرود	
کل رعنا بود شام و غم و صبح امید اینجا	
بود معانی بیجیده مضمینا	ز موج باد عیانست جوهر مینا
بجاس که رسید فیض ازها ز طغش	کل نقشه شود پست بنهر مینا
دیگر بسک سر جوش را چرا از بند	که رفت کل بدن باده از مینا
رشتوق دیدن آن روی این	
نظاره کل کند از دیده تر مینا	
گرفت اخر فروز نکار کلفت سینه را	هجوم طوطیان کرد آب کرد اینده ما را
لباس فقر برد از بیست جمعیت ما	رسنبل بافتند این حقه پسته ما را
رک موج هوا چون تار کاسه بود	که افتانده است از دام غبار کینه ما

بطوق کوبش از بس سوزان رو بود	نیکو در جوش آسمان انجا زمین
جماعی عیب از این روین هنر سوت	
نشان یا بر آه او شد نقش جبین	
دعای چاک ران میکند آهوا با را	که باد سهر موری کشد تخت سلیمان را
محبت علق معشوق را لیک رنگ مینا	چو ز نخله بر این بود آتش سندان را
بنان هند را میل شکر جو است بنداری	بر طوطی با این افکند این جبهه سندان را
نگهدار از سگ سگ نیک تشبیه را با را	کل سبب ز نخلان کفنه ام رنگ سندان را
رک بر خندانک او چو ز بحر کمان جیزد	کن به چون صدف در استخوان مینا
بزرگ بر درن حرمت شینت بود شکل	رنگ سر مره لوج حاک مینا تشبیه را
رشرح جنم گریان کرده ام از بس غم شوق	
ز جوج آب کوه بر سینه ام شیره آه دیوان را	
قطع سخن بود ز خموشی بیان ما	باشد دوباره بیت ز تبع زبان ما
مراسوا چشم کسی سر مره داده است	باشد صدای جنبش ترکان فغان ما
ما جو تلخ کافی ایام کرده ایم	باشد دمان ما ز نخلان خان ما
پرواز کرده ایم که فنار کشته ایم	راهی بسوی دام بود استیان ما
کل از شکسته رنگی ما عجب میشود	زنگ بهار رنجته انداز حمان ما
اقبال و شکستن ما جوش میزند	دار و صدای بال بها استخوان ما
ما را بطور ما کند از نو زاهدان	چون تار سجه است به کف غنا ما
از ناوک نگاه بر از ناز کشنده است	همچون ریاض چشم بنان استخوان ما

مهرت